

NA OBISKU PRI JURIJU DALMATINU

Bila je deževna sobota, ko sem bila na obisku pri sestrični. Nekaj časa sva se igrali s kartami. Kmalu me je vprašala, če grem lahko v klet iskat hrano za psa. Šla sem v temačno klet po brikete. Bilo je srhljivo, povrhu vsega pa je dež še vedno spuščal debele kaplje na okenske police, da me je bilo le še bolj strah.

Sprehajala sem se po kleti in se kmalu zaletela v neko čudno, veliko, kovinsko škatlo. Na njej je visel listek. Pisalo je: »NE UPORABLJAJ TEGA STROJA!« Seveda pa sem ta napis spregledala, saj sem bila zelo radovedna. Hitro sem odprla vrata škatle in odšla vanjo. Kmalu sem zaspala, saj se je predvajala zelo lepa in mirna glasba. Čez nekaj časa je škatlo močno streslo in zaslišala sem hrup okoli nje. Počasi sem odprla vrata in odšla ven. Znašla sem se v zelo čudnem kraju, kjer je bilo vse črno-belo. Nekega gospoda, ki je bil zelo čudno oblečen, sem vprašala, kje sem. »Dobrodošla v Krškem, mlada dama,« je prav tako tudi čudno odgovoril gospod.

Opazila sem, da imam oblečeno drugo obleko, takšno, kot so jo imeli v prejšnjih stoletjih. In kmalu sem ugotovila, da je bila tista škatla časovni stroj, ki me je pripeljal v 16. stoletje. To sem razložila tudi tistemu gospodu, ki sem ga ogovorila. Bil je zelo zmeden in presenečen, zato me je povabil na klepet. Klepetala sva o različnih stvareh, ko sem zagledala gospoda, ki je protestiral proti razkošju, potratnosti ter nepravilnostim v cerkvi. Kot mi je povedal neznani gospod, je bil to Nемеc Martin Luther. »Zaradi njega sem začel prevajati celotno Biblijo v slovenščino, ker je zahteval, naj jo vsak narod bere v svojem jeziku. Da pa sem jo lahko prevedel, je Primož Trubar ustvaril pravopis in knjižni jezik.« Zavedala sem se, da se pogovarjam z Jurijem Dalmatinom. Kmalu je mimo prišel še en gospod in sedel zraven. Ta mi je bil nekoliko znan. Ugotovila sem, da je to Adam Bohorič. »O, vi ste napisali Zimske urice, kajne?« sem vprašala Adama. Pritrdil mi je in me vprašal, kako to vem in kdo sploh sem. Tudi njemu sem razložila, kdo sem in mu povedala, da se ravno zdaj v šoli učimo o njih. Povedala sem mu tudi, da prihajam iz Brestanice in da se naša šola imenuje po njem. Juriju pa sem rekla, da se po njem imenuje šola v Krškem in da smo v šoli brali iz njegovega Katekizma. Bilo je že pozno in morala sem se odpraviti nazaj k sestrični. Poslovala sem se od Adama in Jurija in pognala časovni stroj. Spet sem zaspala in čez nekaj časa pristala zopet v kleti.

Vzela sem hrano za psa in hitro stekla v sobo k sestrični. Očitno se je takrat, ko sem bila v 16. stoletju, ustavil čas, saj je ura kazala še vedno toliko kot prej. Hotela sem ji povedati vse o svojem doživetju, vendar sem to raje obdržala zase.

Ines Barbič, 9. a
OŠ Adama Bohoriča Brestanica
Mentorica: Vera Kustec